

HOMERO

Ιλιάδα

Tradução de Alexandros Pallis

JVA Editora

HOMERO

Ιλιάδα

Tradução de Alexandros Pallis

Primeira publicação: c. 750 a.C.

Edição de domínio público

JVA Editora

Photo. J. W. H. & Co. N.Y.

1883

**ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗ
ΜΑΛΛΙΑΡΟΥ**

ΙΛΙΑΔΑ

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΗ

ΛΙΒΕΡΠΟΥΛ

THE LIVERPOOL BOOKSELLERS CO., LTD

1917

ΤΟΥ

ΞΑΚΟΥΣΤΟΥ ΜΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΨΥΧΑΡΗ

Ο ΛΟΓΟΣ Ο ΣΟΣ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΣΤΙΝ

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗ

ΜΑΛΛΙΑΡΟΥ

Ι Λ Ι Α Δ Α

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΗ

ΛΙΒΕΡΠΟΥΛ

THE LIVERPOOL BOOKSELLERS CO., LTD

1917

Note: The text has hardly any accents, therefore I have accented it myself.

If you think that the rhythm in the text is wrong, please accent the words

differently. Line numbers are not always in the proper arithmetic order,

e.g. 409, 618 and sometimes there are two line numbers in the same line

e.g. 89-91. Obviously, the translator has sometimes changed the order of

the original text. Rhapsody N (the battle near the ships) has not been

translated.

Kazantzakis - Kakridis' translation has been dedicated to the memory of

A. Pallis and in their prologue they write: "The Greek public, the ones

that cannot read the original Iliad, have read it in the translation of

A. Pallis - Polyas translation, has a gentle text but is cold and rigid

and did not help Greeks to know Homer. Palli's Iliad was published in 1904,

and was one of the most significant works of that era; it still holds its

glory. Pallis, adhering to theories of his time that considered many lines,

scenes and whole rhapsodies spurious and that they were created by adapters

and rhapsody makers later, has omitted more than three thousand verses".

Σημείωση: Το κείμενο έχει γραφεί σχεδόν χωρίς καθόλου τόνους, οπότε ο

τονισμός είναι δικός μου. Αν θεωρείτε ότι η μουσικότητα του κειμένου έχει βλαφθεί, παρακαλώ τονίστε το αλλού. Οι αριθμοί των γραμμών δεν

είναι πάντοτε στη σωστή σειρά τους π.χ. 409, 618, και μερικές φορές αναγράφονται 2 σε μια γραμμή π.χ. 89-91. Προφανώς ο μεταφραστής έχει

ανακατατάξει τις γραμμές του πρωτοτύπου. Η Ραψωδία Ν (η μάχη στα πλοία)

δεν έχει μεταφραστεί.

Η μεταγενέστερη μετάφραση των Καζαντζάκη - Κακριδή έχει αφιερωθεί στην

μνήμη του Α. Πάλλη και στον πρόλογό τους αναγράφουν: «Το ελληνικό κοινό,

αυτό που δεν μπορεί να χαρεί την Ιλιάδα στο πρωτότυπο, την έχει γνωρίσει

από τη μετάφραση του Αλέξαντρου Πάλλη - η μετάφραση του Πολυλά, με πολλή

ευγένεια στο λόγο, μα ψυχρή και αλύγιστη, έχει πολύ πιο λίγο βοηθήσει

τους Έλληνες να γνωρίσουν τον Όμηρο. Του Πάλλη η Ιλιάδα εκδόθηκε στα

1904, και στάθηκε ένα από τα πιο σημαντικά έργα της εποχής· και σήμερα

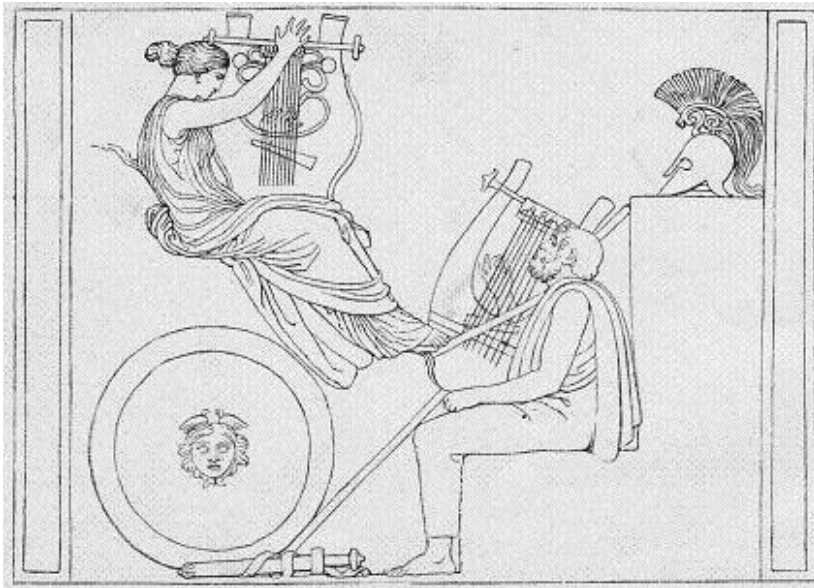
ακόμα κρατάει όλη της την αξία. . . . Ο Πάλλης, ακολουθώντας θεωρίες κυρίαρχες στον καιρό του, που νόθευαν πλήθος στίχους, σκηνές και

ραψωδίες

ολόκληρες της Ιλιάδας, τάχα πώς τις είχαν πλάσει υστερότεροι
διασκευαστές

και ραψωδοί, παράλειψε πάνω από τρεις χιλιάδες στίχους.»

A

Μούσα, τραγούδα το θυμό του ξακουστού Αχιλλέα,
τον έρμο! π' όλους πότισε τους Αχαιούς φαρμάκια,
και πλήθος έστειλε ψυχές λεβέντικες στον Άδη
οπλارχηγώνε, κι' έθρεψε με τα κορμιά τους σκύλους
κι' όλα τα όρνια (του Διός έτσι είχε η γνώμη ορίσει),
απ' την αρχή σαν πιάστηκε με το γοργό Αχιλλέα

τ' Ατρέα ο πρωταφέντης γιος και χώρισαν οι διο τους.

.

Πιος τάχα λες τους έβαλε θεός να λογοφέρουν;
Του Δία ο γιος και της Λητώς, που με τον Αγαμέμνο
θύμωσε κι' έρηξε κακή μες στο στρατό πανούκλα,
και κόσμος πέθαινε, γιατί στο λειτουργό το Χρύσα
δε θέλησε τ' Ατρέα ο γιος λίγη σπλαχνιά να δείξει.

10

.

Γιατί ήρθε αφτός στα γλήγορα των Αχαιών καράβια
να λευτερώσει θέλοντας την κόρη του, και πλούσια
είχε μαζί του ξαγορά, και κράταε στα διο χέρια
πάς στο χρυσόφτιαστο ραβδί, τ' Απόλλου τα στεφάνια,
κι' όλους τους άλλους Αχαιούς θερμοπερικαλούσε,
μα τα πρωτάτα πιο πολύ, τους διο τους γιους τ' Ατρέα
«Τ' Ατρέα οι γιοί κι' οι άλλοι εσείς χαλκοπλισμένοι Αργίτες,
σ' εσάς να δώσουνε οι θεοί να μπείτε στου Πριάμου
το κάστρο, και στα σπίτια σας με το καλό να σύρτε·
όμως κι' εμένα δώστε μου την κόρη μου, και πάρτε
την ξαγορά της, έτσι ο γιος να σας βοηθάει του Δία!»

15

20

.

Τότες με σέβας φώναξαν οι άλλοι Αργίτες όλοι
«πάρτε την ώρα ξαγορά, το γέρο σπλαχνιστείτε!»
μα αφτή η βουλή δεν τ' άρεσε του βασιλιά Αγαμέμνου,
μόνε τον έδιωξε άσκημα κι' είπε σφιχτό 'να λόγο
«Τήρα εγώ, γέρο, μη σε βρω τριγύρω στα καράβια

25

για τώρα ν' αργοστέκεσαι για πίσω να κοιπάσεις,
μη δε σε σώσει ούτε ραβδί ούτε θεού στεφάνι.
Την κόρη δεν τη δίνω εγώ!... παρ' όταν πια γεράσει
απ' την πατρίδα της μακριά, στο σπιτικό μου, στ' Άργος, 30
τη μέρα με τον αργαλιό, τη νύχτα στο πλεβρό μου...
Μα σύρε! μη μ' ανάφτεις πια αν θες γερός να φύγεις!»

.
Είπε, κι' ο γέρος σκιάχτηκε κι' αγρίκησε το λόγο.
Και πήρε με βαριά ψυχή την αμμουδιά άκρα άκρα
του πολυτάραχου γιாலού, κι' έτσι όλο με κατάρεσε 35
της πυκνοπλέξουδης Λητός το γιο περικαλούσε
«Άκου με, αργυροδόξαρε, εσύ που διαφεντέβεις
την Κίλλα με το τόσο βιος και το νησί της Χρύσας,
και που φυλάει την Τένεδο τ' ανίκητό σου χέρι.
Σμιθέα! αν στόλισα κι' εγώ την όμορφη εκκλησιά σου,
αν σουκάφα καμιά βολά μεριά γιομάτα πάχος 40
αρνιών και τάβρων, ξάκουσ' τον τώρα μου αφτό τον πόθο·
με σαϊτιές σου οι Δαναοί τα δάκρια ας μου πλερώσουν!»

.
Είπε, και την κατάρα εφτύς συνάκουσε ο Απόλλος.
Και βράζοντας οχ του βουνού κατέβηκε τις ράχες,
με το δοξάρι κρεμαστό και τη σαϊτοθήκη. 45
Βρόντηξαν, όταν με θυμό τινάχτηκε, οι σαΐτες
στις πλάτες του. Και πάγαινε θολός σα μάβρη νύχτα,
Έλεϊτα αλάργα κάθετα απ' το στρατό και ρήχνει,